

Вгадайте-но, хто любить вас, пані Бенкс?

Мері Бренчлі

(Грунтується на справжніх подіях)

Дорогою зі школи додому Роксі подобалося розглядати всі будинки по сусідству. В одному з будинків був собака, який гавкав і стрибав вгору-вниз біля вікна. Поруч з іншим будинком на деревах щебетали птахи.

А далі був будинок пані Бенкс.

Пані Бенкс була її найулюбленішою вчителькою у третьому класі. Роксі завжди махала рукою пані Бенкс, коли бачила, що та

сиділа у кріслі на ґанку. Пані Бенкс завжди була привітною і радісною.

Але сьогодні крісло на ґанку було порожнім. Здавалося, що і в будинку нікого не було. Навіть не видно було кота пані Бенкс, Честера.

Роксі згадала, як мама казала, що пані Бенкс хворіла. Вона щодня ходила до лікарні на лікування. Роксі стало сумно. Їй хотілося зробити щось приємне для пані Бенкс. Але що?

Роксі подивилася навколо і побачила, як бджоли літають з квітки на квітку. І в неї з'явилася ідея!

Роксі побігла додому і зрізала троянду у своєму саду. Вона повернулася до

будинку пані Бенкс і поклала квітку на ґанок.

Наступного дня Роксі поклала на крісло пані Бенкс квітку соняха. Ще через день біля вхідних дверей вона залишила для неї ромашку. Кожного дня протягом двох тижнів Роксі залишала якусь квітку для пані Бенкс. Вона робила це обережно, щоб її не побачили.

Одного дня дорогою додому Роксі побачила пані Бенкс, яка сиділа на ґанку. В руці вона тримала квіти.

“Роксі,—сказала пані Бенкс,—подивися на мої прекрасні квіти. Хтось залишав їх для мене. Кожного дня, коли я поверталася з лікарні, на мене чекала нова квітка”.

Роксі усміхнулася. “Ти не знаєш, від кого це?—

пані Бенкс теж усміхнулася.—Хто б це не був, я б хотіла йому подякувати”.

“Мабуть, це хтось, хто вас любить!”—сказала Роксі.

“Мені було приємно щодня знаходити нову квітку,—сказала пані Бенкс.—Перша квітка була у мене на ґанку”.

“Може, це кіт приніс?”—спитала Роксі.

“Честер любить залишати мені сюрпризи, але він ніколи не залишав квіти,—засміялася пані Бенкс.—А звідки була та квітка на кріслі?”

“Від сусідського собаки?”—Роксі ще ширше усміхнулася.

“А біля вхідних дверей?”

“Може, білка?”

“Невже?!—сміючись, сказала пані Бенкс.—Я й гадки не мала, що є так багато створінь, які мене люблять! Ті квіти справді допомогли мені відчувати себе особливою”.

Здавалося, Роксі от-от лусне від щастя. Вона була рада, що допомогла пані Бенкс знову усміхатися. ●

Ця історія сталася у США.

ІЛЮСТРАЦІЯ ВІД ADOBE STOCK